

ŞEHİT MUSTAFA YAMAN ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

FEN VE SOSYAL BİLİMLER PROJE OKULU

LGS'DEN YÜKSEK PUAN ALAN ÖĞRENCİLERİN HAYALLERİNDEKİ OKUL

AKADEMİK DESTEK PROGRAMI (ADEP)

- BURS İMKANI
- AB ERASMUS+ PROJELERİ
- GENÇLİK SPOR BAKANLIĞI GPD PROJELERİ
- TÜBİTAK PROJELERİ
- E-TWINNING OKULU
- SEÇME ÖĞRETMEN KADROSU
- ÖĞRENCİ KULÜPLERİ
- İKİ YABANCI DİL İMKANI
- ÜCRETSİZ YEMEK İMKANI
- KARIYER PLANLAMA VE KİŞİSEL GELİŞİM UZMAN DESTEĞİ
- BİREBİR ÖĞRENCİ KOÇLUĞU
- AİLE EĞİTİMİ VE DANIŞMANLIĞI

OKULUMUZUN FİZİKİ KOŞULLARI

- FİZİK KİMYA BİYOLOJİ LABORATUVARLARI
- BİLGİSAYAR LABORATUVARI
- ROBOTİK KODLAMA ATÖLYESİ
- İNTERAKTİF COĞRAFYA SINIFI
- MATEMATİK SINIFI
- MÜZİK ODASI
- AKIL VE ZEKA OYUNLARI SINIFI
- KAPALI SPOR SALONU
- HALI SAHA
- BASKETBOL SAHASI
- REVİR
- KAPALI GENİŞ KANTİN ALANI
- 24 KİŞİLİK TEKNO- DONANIMLI KLİMALI SINIFLAR
- 300 KİŞİLİK KONFERANS SALONU
- 300 KİŞİLİK YEMEKHANE
- 80 KİŞİLİK SEMİNER SALONU
- SPOR ODASI
- REHBERLİK SERVİSİ
- EBRU SINIFI
- KIZ VE ERKEK MESCİTLERİ
- ABDESTHANELER
- OSMANLI KÜLTÜR SANAT EVİ
- VELİ GÖRÜŞME ODASI
- OKUMA SALONU
- TRÜF ORMANI
- TOPRAKSIZ TARIM SERA ALANI

BİREYSEL DANIŞMANLIK VE KOÇLUK SİSTEMİ

TÜBİTAK VE ULUSAL BİLİMSEL PROJELERE ETKİN KATILIM

TEL : (0232) 281 10 50
FAX : (0232) 28110 50

IRMAK MAH. 702 SOKAK NO:1 GAZİEMİR / İZMİR

ROBOTİK KODLAMA, STEM VE MÜHENDİSLİK ATÖLYE ÇALIŞMALARI

WEB
sehitmustafayamanaihl.meb.k12.tr

Şehit Mustafa Yaman AİHL
muqalaih

sehitmuyamanaihl
muqalaih

Künye

Okul:
Gaziemir Şehit Mustafa Yaman Anadolu
İmam Hatip Lisesi Fen ve Sosyal Bilimler
Programı Uygulayan Proje Okulu

Dergi ismi:
Mihrab

Yayın sahibi: Ali DİNÇER

Yayın Kurulu:
Kadriye ÖZKAN
Zeynep KILIÇ

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Kadriye ÖZKAN

Eser İnceleme Kurulu:
Firdevs ÇATALKAYA
Münire CESUR ÖNDER

Özgün Fotoğraflar:
Kadriye ÖZKAN
Zeynep KILIÇ

Dizgi & Grafik Tasarım :
Altunç Bilişim Bilgisayar
Musa ALTUNÇ
0505 493 40 18

Adres: Irmak Mah. 702 Sokak No:1
Gaziemir / İZMİR

Telefon & Fax: (0 232) 281 10 50

gaziemirihl.meb.k12.tr

*** Bu dergi
"Milli Eğitim Bakanlığı
İlköğretim ve Ortaöğretim
Kurumları Sosyal Etkinlikler
Yönetmeliği'ne göre hazırlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

WEB-İLETİŞİM

İÇİNDEKİLER

06
YİNE YENİDEN
BİSMİLLAH

Amacımız öğrencilerimizin kültürel gelişimine katkıda bulunmak...

07
BİR AMACIMIZ
VAR

Çalışmamızın ana gayesi pek çok medeniyete ev sahipliği yapan ülkemizin

12
PULLARIN
DİLİNDEN
TARİHİMİZDEN
ÖRNEKLER

Hepimizin çocukluk döneminde dikkatimizi çekmiştir pullar ve pul koleksiyonları...

08
ÇANAKKALE'NİN MANEVİ RUHU

Çanakkale Savaşı her yönüyle bir zaferdir. Bu şanlı zaferde muzaffer ordumuz...

10
AKŞEMSEDDİN
İLE FATİH
SULTAN
MEHMET
ARASINDAKİ
BAĞ...14
ÜLKEMİZİN
TARİHİ VE KÜLTÜREL
ZENGİNLİKLERİNDEN
ÖRNEKLER

İÇİNDEKİLER

16
MİLLETİMİZDE
ŞEHİTLİK VE GAZİLİK
BİLİNCİ

Dinimiz şehitlik ve gaziliğe çok önem vermiştir...

21
İZMİR'İN
GELENEKSEL
YİYECEKLERİ22
İZMİR'İN
HALK OYUNLARI

Güzel şehrimiz İzmir ve köylerinde farklı zeybek figürlerine ve zeybek türkülerine...

24
TÜRK İSLAM MEDENİYETİNDE
ÖNE ÇIKAN BİLİM ADAMLARI28
KISSADAN
HİSSELER

Günlerden bir gün bir baba ve zengin ailesi oğlunu köye...

30
URGANCILIK
KEÇE SANATI
İPEKÇİLİK
BELEDİ DOKUMASI36
EĞLENCE KÖŞESİ
BULMACALAR
ZEKA SORULARI

■ Ali DİNÇER // Okul Müdürü
20.06.2020

HOŞÇA KALINIZ!

İnsan yaşadığı yerlerde beraber bulunduğu insanlara görünmez ince tellerle bağlanmış, ayrılık vaktinde bu bağlar gerilmeye, keman telleri gibi acı sesler çıkarmaya başlar, hep birinin gönlümüzden kopup ayrılması bir ayrı sızı uyandırmış. Bunu diyen şaire tam da okulumu veda ettiğim bu süreçte hak vermemek mümkün mü?

Her başlangıcın mutlaka bir sonu var. Her gelecek sandığımızdan yakın. O son ve gelecek benim için de geldi çıktı. Gazemir Anadolu İmam Hatip Lisesindeki görevime 17.02.2012 tarihinde başladım. Mevcut yönetmeliğe göre önümde tam sekiz sene vardı. O zaman bana çok uzun gibi görünen görev sürem, ne olduğunu anlamadan bitiverdi. Yani gelecek herkes gibi beni de yakaladı ve 2020 yılında sekiz yıllık yasal sürem doldu.

Ayrılık vaktinde küçük bir muhasebe yapmanın faydalı olacağına inanıyorum.

2012 Şubat'ında göreve başladığımda Gazemir İmam Hatip Lisesi, Aktepe Hac Fevzi Baba Camii müstemilatındaki Kur'an kursu binasında bulunan 3 sınıf ve 72 öğrenciden müteşekkil idi. Oldukça zor şartlar altında başladığımız görevimizi yılmadan sürdürdük. Gerekli başvurulardan sonra okulumuz Ekim 2012'de Anadolu İmam Hatip Lisesi statüsü kazandı. Halkımızın teveccühüyle bir yıl sonra şube sayısı 13 oldu.

Gazemir Anadolu İmam Hatip Lisesi, hızla büyüyünce 2013 yılında Sarnıç'taki Mesleki Eğitim binasına taşındı. 2016 yılına kadar burada eğitim veren okulumuz 2016 Şubat ayı başında Gazemir Nevvar Salih İşgören Devlet Hastanesinin yanına yapılan binaya taşındı. 2015-2016 Eğitim-Öğretim yılının ikinci yarısını burada tamamladık. 2016 Eylül ayında ise 667 sayılı KHK ile kurumumuza tahsis edilen yeni binaya, Şehit Mustafa Yaman Anadolu İmam Hatip Lisesi unvanıyla isim değiştirerek taşındık ve 2016-2017 Eğitim- Öğretim yılına burada başladık. Kısa süre sonra da okulumuz, fen ve sosyal bilimler programı uygulayan proje okulu kapsamına alındı. Şehit Mustafa Yaman Anadolu İmam Hatip Lisesi halen burada devam etmektedir.

Görev süremizce idareci, öğretmen ve yardımcı personel arkadaşlarımızla uyumlu ve verimli çalışmalar yürüttüğümüze inanıyorum. Emek verdiğimiz, halen devam eden proje ve çalışmalarımızı şöyle özetleyebilirim:

1. İlk yılımdan başladığımız okul dergimiz MİHRAB, yayın hayatına kesintisiz devam etmiş, 2020 yılında 9. sayısını ikram etmiştir.
2. Göreve başladığımızdan itibaren başlattığımız ASKIDA YEMEK uygulamamız hayırseverlerin desteği ile süregelmiştir.
3. Mesleki uygulama ve staj faaliyetlerimiz bu yıla kadar

İnsan kendisine emanet edilen makam ve görevleri en güzel ve verimli şekilde yapmalıdır. Bu onun hem dini hem de milli görevidir.

bir haftalık eğitim gezisi yapılmıştır.

11. Okulumuz son üç yılda e-Twinning etkinliklerini gerçekleştirmiş çeşitli projelerle ulusal ve uluslararası olmak üzere kalite ödülleri almıştır. Bu başarının sonunda okulumuz 2020 yılında E-TWINNING OKULU unvanını kazanmıştır.

12. Okulumuz Avrupa Birliği ERASMUS PROJELERİ için başvurular yapmış, sonunda 2019 yılında iki adet (Robotik kodlama ve sosyal sorumluluk) projeye ortak olmuş, Viyana, Bükreş çalıştaylarına katılmıştır. Ancak dünyayı sarsan salgın hastalık nedeniyle proje durmuşdur. Pandemi sonrasında 11 ülke ile olan proje ziyaretleri devam edecektir.13. TÜBİTAK 4004 kapsamında yazdığımız TOPRAKSIZ TARIM projemiz, okul aile birliği ve öğretmen, idareci ve öğrencilerimizin katkısı ile okulun çatısında gerçekleştirilmiş, ilk ürünler yetiştirilmiştir.

Belki de burada unuttuğum daha nice projelere, başarılarla imza attık bu süreçte. Bundan sonra da bilgiyi üreten, azimli ve gösterişten uzak çalışmaları ile yarına şekil veren, kadim kültürümüzü geleceğe taşımaya ilke edinen her gün yeni bir şeyler öğrenmeyi dert edinen, tamam artık ben oldum demeden, böbürlenmeden, her daim hedeflerine bir yenisini ekleyen idareci, öğretmen ve öğrencileriyle Şehit Mustafa Yaman Anadolu İmam Hatip lisesi bu ülkenin bir yıldızı olup parlayacaktır. Buna inancım tamdır.

İnsan kendisine emanet edilen makam ve görevleri en güzel ve verimli şekilde yapmalıdır. Bu onun hem dini hem de milli görevidir. Bu görevleri, en büyük hakem olan vicdani hassasiyetten şaşmadan yasa ve yönetmeliklerin rehberliğinde yapmalıdır.

İnsan yaptığı iyilikleri hemen unutmalı, ancak kendisine yapılan iyilikleri asla unutmamalıdır. Eğitimciler, her daim öğrencilerine karşı iyilik içindedirler. Bu resmi görevleri sayılsa bile bunun manevi yönü katiyen unutulmamalıdır. Milletlerin ve devletlerin hakiki mimarları alimler ve öğretmenlerdir."Ademoğlunu, beşikten alarak mezara kadar götürüp teslim eden, dünyanın en büyük mesuliyetine sahip insan muallimdir. Kaderlerimizin hakikatinin işleyicisi, karakterimizin yapıcısı, kalbimizin çevrildiği her yönde kurucusu odur. Fertler gibi nesiller de onun eseridir." der Nurettin Topçu.

Ne mutlu bu bilinci hayat boyu kaybetmeyen öğretmenlere. Sağlıkla kalınız.

süregelmiştir. Fakat 2020 yılında salgın hastalık nedeniyle okullar tatil edilince uygulama gerçekleştirilememiştir.

4. Sekiz yılda dört binada eğitim öğretim faaliyeti yürütülmüş, bu dört binada da mescit ve abdesthane ihtiyaçları sağlanmış, donanımları (ses düzenleri, halı, minber, mihrap vs.) temin edilmiş, öğretmenlerimiz nezaretinde cuma namazları öğrencilerimiz tarafından kılınmıştır.

5. Okulumuz bütün mesleki, kültürel ve sportif yarışmalara katılmış, il ve ilçe çapında birçok başarıya ulaşılmıştır.

6. 2017 yılı başlarında okulun üst tarafında "TÜRÜF ORMANI" isimli bir proje yapılmış, 32 adet meşe palamudu, öğretmenlerimiz nezaretinde öğrencilerimiz tarafından ekilmiştir. Kismetse inşallah 2021 yılı sonbaharında artık türüf mantarı elde edilecektir.

7. TÜBİTAK BİLİM ŞENLİĞİ projeleri gerçekleştirilmiş, verimli sunumlar yapılmıştır ve fiilen devam etmektedir.

8. Gençlik ve Spor Bakanlığı projeleri gerçekleştirilmektedir.

9. "Sakızımın Gözyaşı" projemiz öğretmen ve öğrencilerimiz tarafından yürütülmüş, Sakız adası ve çeşmeye seyahatler gerçekleştirilmiş, Çeşme'de bu proje için bir alan oluşturulmuştur.

10. İstanbul'a "ÇAĞRIYA KULAK VER" projesi kapsamında

KEDİYE KADAR YOK

Demet İNAN

Topal Osman amca; yerinden çok kalkmaz, ayağını uzatır, evinin kapısında oturur. Gelene geçene laf atar, şişman gövdesini iyice yerleştirir sandalyesine, karşısına da ayağını uzatır. Sabahtan akşama kadar kalkmaz yerinden. Bu ev benim dercesine şişman gövdesini sandalyesine adeta mıhlar. Yazları bir de şemsiye açılır kendisine.

Yine şemsiyenin açıldığı o yaz günlerindeyiz. Hava çok sıcak. Öğle saatleri bitti, kapı önlerine su serpildi. Bugün farklı bir gün. Topal Osman amca oturmuyor. Kızı Nilgün'ün koluna girmiş, baktık gidiyor. Biz çocuklar da arkasına takıldık. Yürürken ofluyor pufliyor, ağlar gibi garipseller çıkarıyor.

Topal Osman amca, kesin deve görmeye gidiyor. Deve ya, tabii deve. Topal Osman amcanın bir devesi varmış eskiden. Çok severmiş devesini. Süslermiş deveyi, allarmış pullarmış... Devesi bir gün ölünce çok üzülmüş. Günlerce arkasından ağlamış, yemeden

içmeden kesilmiş. Günlerce evine kapanmış. Sonra zamanla alışmış, unutmuş onu. Şimdi de yaşlılık günlerinde devesini hatırlayıp ağlayıp duruyormuş.

Bu deve bizim mahallede yaşamış. Busokaklarda bir devenin yaşadığına hiç inanmıyorum ben. Annem kedi beslememe bile izin vermiyor. İki göz evde, diyor, ne kedisi? Hal böyle olunca Osman amcanın devesine inanmak çok zor. Herkes söylüyor, yaşamış işte. Bu deve bizim mahallede yaşamış.

Nevin teyzenin evinin duvarında kanaviçeden yapılmış bir deve asılı, hem de allı pullu bir deve. Hardal renginde, solmuş bir çerçevenin içinde... İşte Osman amcanın derdine derman olur mu diye görmeye gittiği deve de bu deve.

Yokuşu çıkıp Nevin'in evine ulaşmak ölüm şimdi ona. Olsun buna değer. Topal Osman amca devesini görecektir. Yine de gidiyor. Biz de arkasındayız. Kocaman, şişman vücudunu

güçlülkle hareket ettiriyor, yürümekte çok zorlanıyor. Ağır aksak ulaşıyoruz eve. Asma çardağı ile örtülü bahçe, alaca bir gölge dantel gibi vuruyor eve, hafif de bir serinlik var. Kadınlar toplanmış ekmek yapıyorlar bahçede, nohut mayası, kocaman tepsilere döküyorlar ekmeklerini, mayalarından birer parça ayırıyorlar saklıyorlar. Üç gün sonra yine yapılacak ekmek. Annem de kadınların içinde ekmek yapıyor, yapıyor da ben hiç sevmiyorum nohut mayası ekmeği. Annem de bir hafta yetiyor bu bize, diyor. Kaç boğaz var evde. Bakkalın ekmeği dayanır mı bize? Bahçeye girdiğimizde ekşi ekmek mayası kokuyor burnumuza. Otur diyorlar kadınlar, Osman amca'yı görünce. Tıkanmış Osman amca; ama oturamaz devesini görmeye gelmiş. Biz de hiç istemiyoruz oturmasını. Hepimiz deveyi görmek istiyoruz. Ne yapacak Osman amca merak ediyoruz.

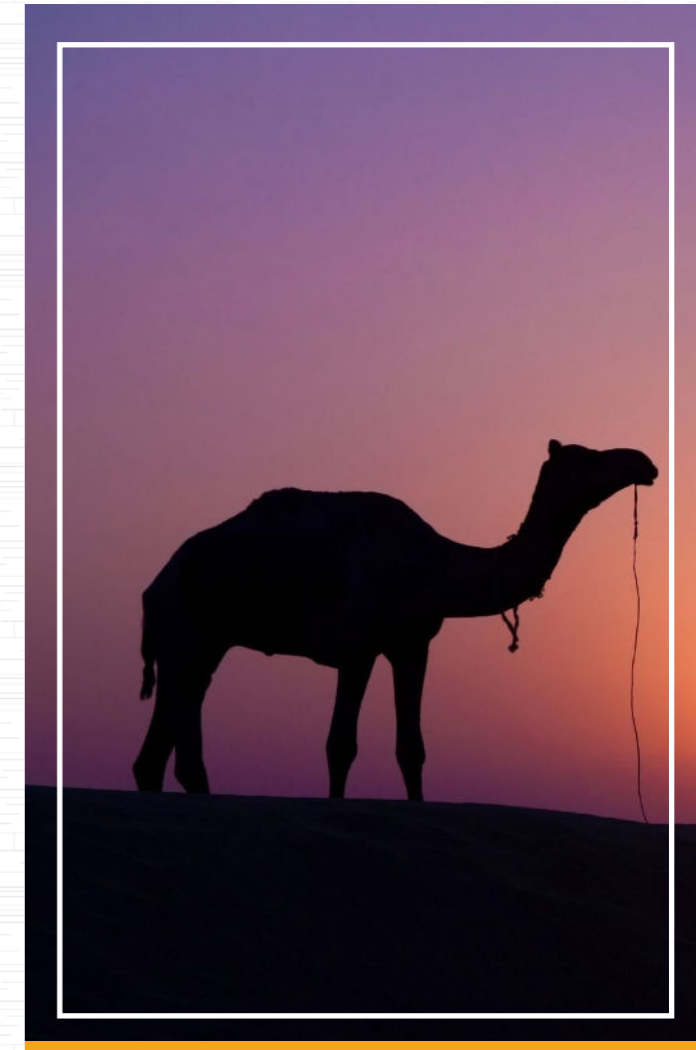
Osman amca içeri buyur ediliyor, arkasından biz de gireceğiz. Bu kadar çocuk içeri alınmaz ki. Bahçede bekleyin siz diyorlar. Bahçedeki kadınlar giriyorlar içeriye. Anneme sesleniyorum hadi anne, biz de girelim. Sen olursan beni de alırlar, diyorum. O da merak ediyor olmalı. Kalkıyor mayalı hamurun önünden, içeri giriyoruz. Bahçede bekleyen çocuklara gülümsüyorum ne de olsa ben içeri giriyorum.

Osman amca kanaviçenin olduğu duvarın önünde durup deveye bakıyor. Tüm vücudunu hoplatarak ağlıyor, ağzı burnu akarak ağlıyor. Kanaviçeyi duvardan indiriyorlar, Osman amca oturtuluyor bir koltuğa dizine de deveyi koyuyorlar. Camın içindeki deve gerçekmiş gibi hem okşuyor camı hem ağlıyor. Kadınların bazıları üzülüyor bazıları bıyık altından gülüyor. Ben de güleceğim ama kafamda başka bir şey var. Osman amcanın devesini kullanıp eve sokaktan bir kedi sokabilirim diye düşünüyorum. Hiç gülmüyorum deveyle Osman amcaya bakıyorum uzun uzun. Osman amca bir şeyler söylüyor; şişmanlıktan mı, ağlamaktan mı, yolda yorulduğundan mı bilmiyorum, hiçbir şey anlaşılıyor. Devesini son kez yeniden görmüş gibi vedalaşıyor.

Şu kanaviçeyi ver bana diyor bakışları ama Nevin teyze görmezden, anlamazdan geliyor. Ağlama devam ediyor hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor Osman amca. Anneme, benim de kedim olsa böyle severim diyorum. Kadınlar gülüyor bana, onlar gülünce bir

güç duyuyorum içimde. Şu sokaktakilerden alsam diyorum. Kendimizi doyuralım da diyor, kedi şurada dursun, Osman amca koskoca deveyi doyummuş ama diyorum kadınların gülmesi kesiliyor. Annem tekrar ediyor, kendimizi doyuralım da... Bahçeye çıkıyoruz annemle, ekmeğinin başına dönüyor. Biraz sonra da Osman amca çıkıyor içeriden. Dönerken kızı ile yalnız gidiyorlar. Ben çocukların yanına, içeride olanları anlatmaya koşuyorum. Bahçe duvarının yanında anlatıyorum onlara Osman amcanın nasıl da ağladığını, çerçevenin camını nasıl sevdiğini, her şeyi anlatıyorum tek tek. Kedi isteme konusunu ve annemin cevabını anlatmıyorum tabii.

Osman amca ve kızı yokuştan inerken arkalarından bakıyorum. Onları izlerken annemin sözleri aklımda dönüp duruyor. "Biz kendimizi doyuralım da." Osman amca deveyi nasıl doyummuş? Osman Amca neden bu kadar şişman? Bahçedeki fırından ekmeklerin kokusu geliyor burnuma. "Biz kendimizi doyuralım da."

VAVEYLA

SEHER SÖNMEZSOY // 12-C

Hava yine karanlık,
Yine, kan ağlıyor toprak,
Yine titriyor hissettirmeden.
Bir sessiz vaveyla yükseliyor içinden.
Kah, bir öfke halindesin,
Kah, bir kıskançlıkta.
Annen toprağın kara bağına yaslanmış,
Ebedî uykuda.
Sen göz yaşlarına boğulmakta.
Söyle çocuk söyle!..
Böyle mi olmalıydı?
Böyle kimsesiz,
Böyle çaresiz mi?
Haykır çocuk!..
Duyulsun sesin.
Kim duyacak sesini?
Yine içimde sessiz bir vaveyla.

HER VEDA BİR
MERHABADIR

TUANA TÜRK // Genç Yazarlar Kulüp Başkanı

BİR DE BAKMIŞIM ki ölmüşüm!
DÜNYA SÖNMÜŞ BAŞUCUMDA;
BİR TÜRLÜ GÖZÜMDEN ÇİTMEZ
NE QURBETLERE DÜŞMÜŞÜM!
İSTERDİM ki AVUÇLARIMDA!..
KİMSE HALİM SUAL ETMEZ
SORMA NELERDEN OLMUŞUM.
NELERE ETMİŞİM VEDA!..

CAHİT SİTKİ TARANCI

“Birini son kez gördüğünü bilmemek kadar hüznü değildir, birini son kez gördüğünü bildiğinde oluşan duygu” diye bir yazı okumuştum. Ne garip hismiş o öyle. Sanki yarın yine aynı yerde aynı saatte buluşacaksınız gibi. Bilemezsiniz ki onu son defa gördüğünüzü, onula son defa konuştuğunuzu, gözlerinizin son defa buluştuğunu... Aylarca, hatta yıllarca çıkamazsınız bu boşluktan. Ne olursa olsun veda etmek şarttır. Vedaların can yaktığı doğrudur. Sonuçta kimse alıştığı yerden veya kişiden ayrılmak istemez. Genellikle insanlar kendi hayatlarını bir düzene sokmuştur, hayatlarındaki kişiler bellidir. Bu yüzden kurulu düzeni bozmamak için yeni insanlarla tanışmamak istemezler. Fakat gerçek şudur ki; insanlar vedalara mahkûmdur.

Bazen anneye, babaya; bazen kardeşe, dosta; kimi zaman sevgiliye... Hatta yurduna, evine veda... Bazıları gözyaşlarına hakim olmazken, bazıları kendi içinde savaş verir. Gururlarından dolayı bir damla gözyaşı dökmeyen insanlar var.

Oysaki veda etmenin ne kadar zor bir şey olduğunu herkes bilir. Kimseye güçlü görünmek zorunda değilsiniz. Hem bir tek insanlar değil ki veda edenler. Düşünsenize göçmen kuşları... Her yaz bitiminde yeni yuva arayışındalar. Her mevsim değişiminde alıştıkları yeri değiştirmeleri ne kadar zor. Biz, bir insana veda edemezken onların evlerini

bırakıp başka ülkelere gitmesi daha zor değil mi sizce de? Bir diğer deyişle bardağın her zaman dolu tarafını görün.Kaderim bu deyip bir köşeye çekilmeyin.Sonuçta her zorluğa rağmen mutlu olmak kendi elimizde. Yüreğimizi katılaştırmamak gerekir her veda edene.

Hoşçakal demek size zor gelmesin. Değer verdiğiniz şeylerle vedalaşabilmek sana verilen bir şanstır. Düşünsenize, birini son kez gördüğünü bilmemek de var. İçinde hep bir ukde ile yaşamak varken neden vedalaşamam ki insan? Korkmayın vedalardan. Büyümekten, değişmekten... Herkesi güzel hatırlayın. Akılda kalan bir terk olmasın. Güzel zamanlar olsun. Unutmayın. Her vedanın sonunda “hoşgeldin” diyecek bir kişi veya bir yer vardır. Demek ki bulunduğunuz yerin vadesi buraya kadarmış. İçinizde ettiğiniz veda ile önünüzdeki yeni hayatlara hoşgeldin demeye her daim hazır olun. Kalp her şeyi değiştiriyor.

LOKMA

■ Ayşe SABAN TOPUZ // Türk Dili Ve Edebiyatı Öğretmeni

Acıyı yok saymak, karşı koymak... Belki bundan sonra yaşayabilmenin, tutunabilmenin tek yoludur...

Kızımı okuldan aldım. Eve dönüyoruz. Her zamanki gibi okul gününü anlatıyor; sadece duyuyorum onu, içini doldurmuyorum. Bir alışkanlık gibi... Suçlu hissediyorum kendimi. Uzun sürmüyor. Sonbaharın cömert güneşi koparıyor beni bu düşünceden. Güneş o kadar güzel sarmalıyor ki mayıştığımı hissediyorum. Bir kertenkele gibi... Elini tutuyorum, karşıya geçiyoruz, geçerken anlatmaya devam ediyor. Konu değişecek şimdi biliyorum, rutinimiz gerçekleşecek: Anne markete girelim mi? diyecek, ben de "hayır" diyeceğim. Ya! Of'la devam edecek yolculuğumuz. Öyle de oluyor, zihnimle anın paralelliğine istemsiz bir tebessüm beliriyor yüzümden. Mızızlanıyor, uzaklaşıyor benden.

"Anne lokma! Alalım ne olur, diyor. Artık biliyorum, elim cüzdanıma gitmiyor; lokma İzmirlielerin acı kayıplarının ardından yaptıkları bir hayır. Komşu sitenin köşesinde, bizim bitiştiğimizde, lokma yapıyorlar. AA! diyorum, buradan geliyormuş. Sabahleyin temiz hava niyetine açtığım camdan bahtıma düşen yanık yağ kokusu... Ne kadar çok söylenmişti. Dibimizdeki lokmacıyı fark etmeyişime de şaşıyorum.

Alalım, diyorum; ama nasıl alacağımızı da merak ediyorum: resim dosyası, çanta, eve tekrar niye getirildiğini anlamadığım kocaman fen projesi ve ceketler. Ayaklı vestiyer gibi karşıya geçiyoruz. Uzunca da bir kuyruk var. Aman! Hiç bu işe kalkışmasa mıydık? Beni dinlemiyor. Üç tane alalım, diyor. Ne yapacağız üçünü, bakalım birini taşıyabilecek miyiz? Babama da, diyor. İsrar etmiyorum, biliyorum; almasam üzülecek.

Lokma da bitti, bekleyeceğiz. Usta hamurları kızgın yağa atarken yamağı genç, makineyi parlatıyor. Nedense gözümün önüne araba koleksiyoncuları geliyor. Onlar da böyle hohlayıp hohlayıp siliyorlar mıdır arabalarını? Ne de olsa çok para, diye düşünürken tezgâhın ardındaki kadına gözüm takılıyor.

Hayır sahibi belli ki... Tek başına... Plastik beyaz bir sandalyede oturuyor. Elinde anahtarlık gibi bir şey var, sürekli onunla oynuyor. Lokma bekleyen insanlara hiç bakmıyor. Tedirgin, dingin bakışlarla sağa sola bakıyor. Sandalyede ayaklarının ucunda oturuyor.

Üzgün gibi mi? Yok değil, sanki acelesi var gibi; istemediği bir işi yapar gibi daha çok. Bir an evvel buradan gitmek ister gibi bir şey. Kaçmak... Uzaklaşmak... Kabul etmemek... Acıyı yok saymak, karşı koymak... Belki bundan sonra yaşayabilmenin, tutunabilmenin tek yoludur. Sıradaki adam kadının dalgınlığını fark etmiş olacak yüksek sesle "Allah kabul etsin" diyor. Kadın kafa sallayarak "Sağ olun." diyor ve kendi huzursuzluğuna dönüyor...

Nefessiz kalmanın mı yersiz bir vazifeden bir an önce kurtulmanın huzursuzluğu mu bilemiyorum, bu düşünce hoşuma gitmiyor. Oradan hemen ayrılmak istiyorum. Sıra ilerliyor. Lokmalar bütün sıraya yetmeyecek. İki tane alıyoruz. Vestiyerimize lokmaları yerleştirmeye çalışırken birini düşürüyoruz. Kızımın yüzü düşüyor, ben yemeyeceğim, hepsini sen yersin, diyorum.

SULU SEPKEN

Yazan CANSU ISIK

İÇ. OKUL - KORİDOR - GÜN

Koridorda küçük bir erkek çocuğu yürümektedir. Kadrajda sadece ayakları gösterilmektedir. Müzik yoktur. Ayak sesleri abartılı olarak duyulmaktadır.(10sn) Kamera yavaşça, çocuğun elindeki toprak dolu çiçeksiz saksıya doğru kayacak ve odaklanacaktır. (8sn)

İÇ. OKUL - SINIF KAPISI - GÜN

Çocuk sınıfın kapısında. Çocuğun eli kapı kulpuna çökerken yakın plan çekilecektir. kapının açılırken abartılı bir gıcirtı efekti kullanılacaktır. (7 sn.)

İÇ. OKUL - SINIF - GÜN

Çocuk sınıfa girdikten sonra öğretmenler masasına doğru yönelir ve saksıyı en ön sıraya bırakır. Müzik baslar ve müzikle beraber sınıfla ilgili ayrıntılar gösterilir: İstiklal marşı, tahta Atatürk portresi vs. Derken öğretmen masasındaki hacimli kitaba odaklanır.(20sn) Derken duvardaki takvim yakın plana alınır. Takvim 18. 09. 2010 tarihini göstermektedir. (7sn) Ekran kararır. (3 sn)

İÇ. OKUL - SINIF - GÜN

Kitabının içine, önceden içinde su tutabilen bir düzeneğe yerleştirilecektir. Yani kitap bir saksı sulama bidonu gibi kullanılacaktır. Bir kadın eli (üzerinde belirgin bir işaret olan ben, yara izi gibi)kitabı öğretmen masasından kaldırıp saksıdaki kuru toprağa su serpecektir. eliyle saksıyı okşayacak, toprağını düzleştirecektir. (20 sn)

İÇ. OKUL - SINIF - GÜN

Kamera takvime odaklanmıştır tarih 24. 11. 2010 tarihini göstermektedir. (6sn)

İÇ. OKUL SINIF GÜN

Kamera sınıfın camından dışarıyı göstermektedir. Güneşli güzel bir gündür.(8sn)

İkinci karede öğretmen masası üstünde duran kitap

kadrajda alınacaktır. Aynı kadın eli (ojeleri farklı renk bu kez) yine kitabı kaldırıp saksıyı sulayacaktır. Saksı hafiften çimlenmiştir. el çimlenen yeri iki parmağı arasında okşayacaktır. (8sn)

Üçüncü karede kamera tekrar takvime odaklanacaktır. Takvim 14.02.2012 tarihini gösterecektir. (6sn) Ekran kararacaktır.(7sn)

İÇ. OKUL - SINIF - GÜN

Ekran aydınlanır aydınlanmaz kadrajda saksı olacaktır. Bitki artık iyice büyümüş çiçek açmıştır. Kocaman kocaman çiçekleri vardır.(7 sn)

İkinci karede aynı kadın eli kitabı alıp yine saksıyı sulayacaktır. Ancak kitaptan birkaç damla ancak su dökülecektir. Damlalar efektle birlikte kadrajda net olarak görülecektir.(12 sn) Ekran kararacaktır.

İÇ. OKUL - SINIF - GÜN

Ekran tam aydınlanırken bir yandan da sınıfın kapısı aynı gıcirtıyla açılacaktır. Kamera sınıf kapısına ve filmin başındaki çocuğun ayaklarına odaklanacaktır. (10sn)

Çocuk elleriyle kavradığı çiçekli saksıyı alıp sınıfın dışına doğru bir iki adım atacaktır. çocuğun yüzü hiç gösterilmeyecektir (5 sn)

çocuk kapıya doğru yönelirken kamera öğretmen masasındaki kitaba odaklanacaktır. Kitap yakın planda gösterilirken sınıfın kapısı efekt sesiyle birlikte kapanacaktır.(10 sn) ekran kararacaktır (5 sn)

İÇ. OKUL - KORİDOR - GÜN

Çocuk çiçek açmış saksıyla koridorda giderken kucagında toprak dolu bir saksıyla gelen başka bir çocukla karşılaşacaktır. Yine kadrajda sadece saksılar ve ayaklar olacaktır(8sn) Ekran kararır jenerik girecektir.

TETİK

Bir serçe kondu sonra
söğüdün dalına...

■ Nilay ERİK // Türk Dili Ve Edebiyatı Öğretmeni

"Boncuk varrr..."

"Makara vaaaarr..."

"Düdük var..."

"Naylon misinalarım varrr..."

"Çerçiii!!!"

"Para alırım, yumurta alırım, lastik alırım..."

"Çerçiiii!!!"

Tevineler'in İsmail birden irkildi. Çakır Çerçi'nin sesiydi bu. Yine, kendisinden evvel sesi gelmişti köye. İsmail, emin olmak için burnuyla havayı yokladı. Evet, oydu. Çakır'ın eşeğinin kokusu bu. Ne sürüyorsa artık, eşeğin kokusu, aşağıki derenin oradan bile geliyordu köye.

İsmail, vakit kaybetmeden köyün girişine doğru koşmaya başladı. Ayaklarıyla değil de yüreğiyle koşuyordu. Bu sefer tamamı. Alacaktı. Söz vermişlerdi annesi de babası da.

Çakır'ı köye girerken yakaladı. Eşeği iyice yüklemişti yine. Hayvan; yavaş yavaş, ayağının altındaki taşları etrafına fırlata fırlata, dura aksayayürüyordu. Eşek önde, Çakır arkada, onun arkasında da İsmail, köy meydanındaki dik yokuşberaberce geçtiler. Çeşmenin oradaki düzlüğe varınca durdular. Köyün bütün çocukları da bir anda oraya toplandı. Çakır, ağır hareketlerle, bir hediye paketini açar gibi açtı heybesini. Bir yandan da maniler söylüyordu Çakır: "Lilili kızım lilili / Çerçi gelmiş boncuğu çok / Aradım kızıma ilayığı yok / Her rengi var turuncu yok. Çocukların meraklı bakışları arasında, heybeden çıkardıklarını büyük söğüdün gölgesine serdiği muşambanın üstüne bir bir dizdi. Ne kadar büyük elleri vardı Çakır'ın. Ne çok şey sığıyordu. Hem rengi de bir değişikti. Sanki gittiği yerlerin, dokunduğu eşyanın, tokalaştığı insanların rengi sinmişti ellerine. Bir sürü şey getirmişti gene: Renk renk naylonlar, yünler, oyuncak tabancalar, boncuklar, gofretler, sakızlar, şekerler, topaçlar, düdükler, misketler, kitaplar...

Çakır'ın heybesi; bozkırın tek renk insanına, tek renk toprağına, tek renk yoksulluğuna bir karşı duruş gibiydi. Bir isyandı. Siyah beyaz bir hayatın tek renkli

karesiydi. Şehir ışıklarıyladoluydu heybe. Çakır, eşek sırtında renkli hayaller taşıyordu uzak köylere. Kimi boncuktan bir bileklik takıyordu koluna, kimi oyuncak bebeğini avutuyordu kucağında, kimi de kır bekçisi oluyordudüdüğünü öttürdüğünde. İsmail'in hayali ise bir oyuncak tabancaydı. Haftalardır yolunu gözlüyordu Çakır'ın. Ama bugün ne yapıp edecek, o tabancayı alacaktı. Söz vermişti hem annesi hem babası.

Çeşmenin karşısındaki elektrik direğine yaslanmış, sergideki tabancaları mahzun mahzun seyrediyordu. Tabancaların parlak gümüş renginden gözlerini koparamıyordu. Bu hâl Çakır'ın dikkatinden kaçmadı. Yanına çağırdı İsmail'i. Başını okşadı.

"Alcan mı len bu defa tabancayı?" dedi.

İsmail gözlerini yerdeki o gümüş parlıtıdan ayırmadan:

"Bi bakayım hele." dedi.

Çakır, muşambanın üstünden aldığı tabancayı İsmail'e verdi. İsmail tabancayı evirdi çevirdi, okşadı, sevdi. Nasıl da güzeldi öyle. Babasının tabancasına benziyordu tıpkı. Hatta onunkinden daha parlaktı. Soğuk değildi ama onunki gibi. Geçen gün, babasının tabancasını sandıktan çıkarmıştı. Eline alınca her şeyi unutmuştu. Babasının o kocaman ayaklarının sesini bile duymamıştı. Yakalanmıştı. Babası "Ulan eşşoğlueşşek!" demişti. "Ben sana demedim mi, bu tabancaya ellemeyeceksin diye!" Enseline şaplağı indirmişti. Doğrusu bu şaplağa değmişti. Sahici bir tabanca ne kadar da heyecan vericiydi. Bir an, kendisinin sanmıştı bu gümüş renkli tabancayı.

İsmail, tabancayı isteksizce geri bıraktı. "Haydi" dedi Çakır "Şu eşeği bi sulayıver." Sulamak iş değildi de eşeğin kokusu her seferinde üstüne siniyordu. "Lan İsmail, Çakır'ın eşeği gibi kokuyorsun." diyordu arkadaşları sonra. Eşek gibi kokmak zoruna gidiyordu. İçerliyordu "Çakır Çerçi de böyle kokuyor oğlum." diyerek onlara karşı bir üstünlük sağlıyordu kafasında.

Eşeği sulayıp çayırılağa örükle. Sonra aynı elektrik direğine sırtını verip gümüş renkli tabancaları izlemeye kaldığı yerden devam etti. Kaç defadüşüne girmişti bu tabanca. Hatta dün gece bile görmüştü aynı düşü. Çakır "Düdük var... Naylon misinaları varrr... Çerçiii!!!" Para alırım, lastik alırım." diye bağırarak çeşmenin oradaki düzlüğe doğru ilerliyordu. Yine dünyanın

bütün güneşlerindoldurmuştu heybesine. Çeşmenin oraya varınca İsmail'i çağırmıştı yanına. Kocaman elleriyle omzuna,saçlarına dokunmuştu."Madem her geldiğimde benim eşeği suluyon len..." demişti. Heybeden tabancayı çıkarıp İsmail'in avcuna koymuştu.İsmail tabancasını göstermek için koşa koşa arkadaşlarının yanına gitmişti. Ali nasıl da kıskanmıştı. Bir kere elime alıp bakayım, diye nasıl da yalvarmıştı. Derken annesinin sesi, düşünüyü bıçak gibi kesmişti:

"İsmail, kalk len! Harman zamanı böyle yatılır mı öğlene kadar. Hadi kalk, hayvanları Aşış Çayı'na indir."Şimdi uyanıktı ama düş görmeye hâlâ devam ediyordu İsmail. Çakır'ın etrafında fır dönüyordu.

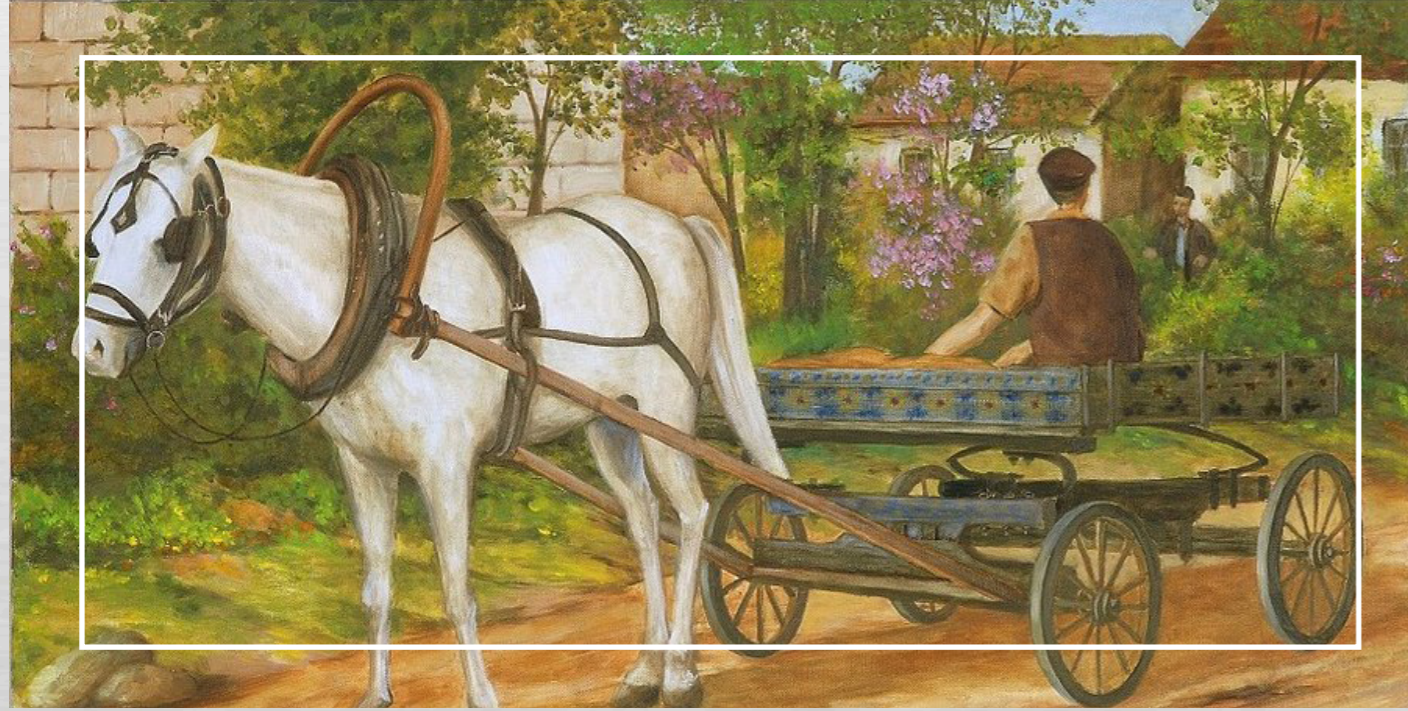
Biraz sonra annesi, halası, teyzesi degeldiler Çakır'ın yanına.Annesinin kucağında bir teneke buğday

"E çok istiyorsan olsun madem."

İsmail kıkır kıkır güldü. Çok saftı bu Asiye hala. Hesap kitap bilmiyordu. Kırkı elli ayıramıyordu birbirinden.

Çakır lafa dalmıştı kadınlarla. Buraya gelirken geçtiği yollardan üzerine bulaşan tozu silkeliyordu üstlerine. Yarı Türkçe, köylüden öğrendiği kadarıyla yarı Çerkezce yol hikâyelerini anlatıyordu onlara. Nereleri dolaşmış geldiğini, hangi çeşmelerden su içtiğini, mini mini pencere şirin mi şirin evleri... Sonra; beyaz dişleri, bellerine kadar saç örgüleri, dudaklarının kenarında benleri, yanaklarında gamzeleri olan köy güzellerini... Anaları; nazar boncukları alıp takarlarmış ki Çakır'dan kem göz değmesin diye.

İsmail, Çakır'ı dinlerken öyle dalmıştı ki... İçiniçteki

vardı. Demek alacaktı tabancayı. Söz vermişti zaten. "Hele düvenler sürülsün de." demişti. "Ah, çabucak sürülse! Bizim öküzler ekinleri bir güzel ezse, buğdaylar sapından ayrılrsa, tenekelere dolsa, ambarlar taşsa." demişti İsmail de içinden.

Sabahtan akşama kadar düvenin üstünde, hayvanlar ekinin içine pislemesin diye elinde kürek beklemişti. Evden harmana somun somun ekmeğe, tencere tencere yemek taşımıştı. Nereye sürerlerse koşa koşa gitmişti. Hak etmişti artık tabancayı.

Bu arada,Çakır'la iyi bir pazarlığa girişmişti Asiye halası.

"Kaça bu naylonlar?"

"Kırk kuruş."

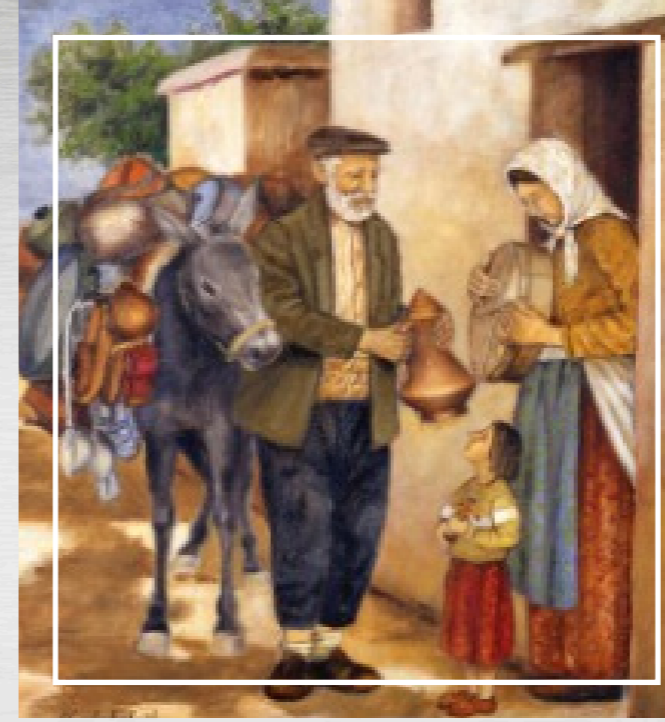
"Cambaz Ömer'in karısına elliye vermişsin ama. Bana da elliye olacak."

birden. Belli ki Çakır'ın anlattığı yerlerde insanlar hep keyifte eğlenecedydi. İş gücü yoktu, çocuklar tarlaya gitmiyorlardı, koyun gütmüyorlardı, ahbun temizlemiyorlardı.

İsmail'in annesi, getirdiği buğdayı Çakır'ın çuvalına boşalttı. İsmail heyecanla onu izliyordu. Annesi biraz sonra sergideki tabancalardan birini alıponu yanına çağıracaktı. Bunun için getirmişti buğdayı. Söz vermişti çünkü.

Annesi sergiye eğildi ve uzanıp yün iplerdenüç dört kelep aldı. Asiye'ye:"Kış geliyor, almak lazım." dedi. İsmail'in yüzü o an kıpkırmızı oldu, gözlerinde şimşekler çaktı. Sırtından soğuk soğuk terler aktı. Annesi baksaydı görecekti. Ama bakmadı. Bir şey diyecek gibi oldu annesine. Vazgeçti. Konuşamadı.

Tabancaya baktı tekrar. Gümüş renkgözlerinde yalım yalım yandı. Yüreğinde patladı. Duramadı orada. Annesi sözünde durmamıştı ama babası verdiği

"Lan eşşoğlueşşek düşman köyü mü kuşattı? Tabancayı ne edecen. Yürü git!"

Babasının üç cümlesi üç el silah olup İsmail'in kulaklarında patladı. Usulca kalktı babasının yanından. Kendisini şaşşal gibi hissediyordu. Ne söyleyecekti ki babasına. Şimdi burada ağlasa feryat etse, ille de istiyorum dese ne değişecekti? Bir de adamakıllı bir dayak yiyecekti üstüne. Bunu biliyordu.

Bir mucizenin olmasını bekler gibi geldiği yolu daha yavaş, yaralı bir asker gibi elleri karnında yürümeye başladı. Birkaç kez arkasına baktı, kulaklarını iyice açtı. Onu yolundan geri çevirecek bir ses bekledi. İsmaili duymak istedi. Babasının, içinde yaktığı bu ateş, bu sıcak boğucu havayla birden parlayacak gibiydi. Nehirde elini yüzünü yıkadı. İçindeki alevi harlar diye şöyle derin bir nefes bile almadı. Herkesin babası aslında bir barut muydu? Yol boyunca düşündü durdu.

Köye vardığında Çakır sergisini toplayıp gitmişti. Meydanda birkaç çocuk, ondan aldıkları düdüklüleri öttürüyorlardı. İki üç kadın çeşmeden bakır helkelerine su dolduruyordu.

İsmail, Çakır'ın sergisini yaydığı büyük söğüdün altına uzandı. Bir serçe kondu sonra söğüdün dalına. İşaretparmağını hayali bir tabancanın tetiğine koydu, sol gözünü yumup serçeye nişan aldı:

"Ciiuuvv!!!"

Serçeye hiçbir şey olmadı. Silahı tutukluk yaptı belli ki, belki de geri tepti. Ama eve dönerken Bostan kolu tarafından peş peşe üç el silah sesi duydu. Bu, sahiciydi ama. Soğuktu. Tıpkı babasınıninki gibi.

sözü tutardı elbet. "Sen hele şu koyunları gütm de..." demişti.O da gütmüştü.

Bostan kolundaki tarlaya gitmişti babası sabah ezaniyla. O uzun yolu koşa koşa bitirdi. Koşarken hep tabancayı düşündü. Kasıklarına koşmaktan ağrı girdi. Bostan koluna yaklaşınca yavaşladı, kalan yolu yavaş adımlarla yürüdü. Nefesini düzeltti. Babası, tarlanın kenarındaki kavaklıkta sırtını ağaca yaslamış oturuyordu. Yaktığı ateşin is, havada, rüyalarındakine benzer bir görüntü oluşturmuştu. Ya da rüya görüyordu. Babası bir kâğıda biraz tütün koymuş sarıyordu. İsmail'in geldiğini fark edince:

"Ne işin var lan senin burada." diye çıkıştı.

"Hiççç!" dedi İsmail.

"Yalnız mı geldin?"

Bu soru karşısında biraz cesaretlendi İsmail. Hatta sevindi. Onu düşünmüştü demek. Öyle ya oraya kadar nasıl yalnız gelebilmişti.

"Evet, yalnız geldim." dedi. Devam ettisonra "Çakır geldi de..." dedi.

"Eee!" dedi babası.

"Alacan mı tabancayı? Hani demiştin ya koyunları güdersem..."

Cümlelerin sonunu kendi bile duymadı, sesi yine içine doğru saklanmıştı. Aynı soruyu ölse soramazdı. Babası tütünü sarmayı bitirdi, çimenlerin üzerindeki çakmağa uzanıp sardığı tütünü yaktı. Dumanı İsmail'in ağızına burnuna doldu. Kısa kısa öksürdü İsmail. Dumanı genzinden zar zor çıkarıp tekrar.

"Baba" dedi, "Tabanca" dedi.

“AFFAN DEDE'YE SELAM

■ **Firdevs ÇATALKAYA //**

Türk Dili Ve Edebiyatı Öğretmeni -Müdür Yardımcısı

Baharın taptaze kokusuna hasret duyduğum bir kış akşamıydı. Yazın kararmak bilmeyen havasına inat saat beş buçuk olmadan kapkara kesilivermişti gökyüzü. Hafiften çilemeye başlayan yağmur da damlalarını hızlandırma telaşındaydı. Okulun önünde durmuş gözlüğümü ıslatan yağmur tanelerini silmeye çalışırken karşıya geçme planları yapıyordum. Ayaklarımı dibinde hızlanan yağmur ile oluşan su birikintisine daldı gözlerim. Tıpkı küçüklüğümde yaptığım gibi botlarımın burnunun ucunu suya vuruyordum. Şıp şıp şıp... Su damlacıklarının bu minik gölde oluşturduğu halkalara dalıp gitmişken düşüncelerim, ani kalabalık bir çocuk gürültüsüyle irkildim. Odaklandığım yerden ister istemez kaldırdım başımı.

Bir servis aracıydı önümden geçen. Her gün görmeye alıştığımız, arkasında sarı siyah yazılarla "Okul Aracı" yazan kanıksadığımız servis araçlarından biri. İlkokul öğrencilerini taşıyan... Hani bilirsiniz canım, önlerinde Şevket Amca, Ali Abi, Mavi Boncukyazan araçlardan... Camlarında kafesi andıran parmaklılar bulunduran, yirmi otuz çocuğu tika basa taşıyan, radyosundan böğürtüye benzeyen günlük müziklerin fişkırdığı servis araçları...

Araba önümdeki kasisten hızla geçemediği için yavaşlamış olmalı ki servisin kafesi andıran camlarından çığlıklarla kafesi tartaklayan çocuklara takıldı gözlerim. Daha doğrusu gözüm onların göz bebeklerine değdi. Kahverengi, siyah,

Affan Dede'ye para saydım,
Sattı bana çocukluğumu.
Artık ne yaşıma var, ne adıma;
Bilmiyorum kim olduğumu.
Hiçbir şey sorulmasın benden;
Haberim yok olan bitenden.

CAHİT SITKI TARANCI

yeşil, mavi, bal rengi güzelim gözler... Alışılmışı yapmanın verdiği bıkkınlığı taşıyan mutsuz, bakan ama görmeyen gözler...

İnsiyaki bir tavırla araca doğru attığım adımımı geri çekerken aslında korktuğum şeyin arabanın tekerlekleri değil de bu gözlerle yüzleşmek olduğunu fark ettim. Servis aracı umarsızca müzik seslerine karışmış, çocuk çığlıklarıyla geçip giderken yanımdan ben derin düşüncelere dalmıştım çoktan.

O çocuk gözler... O parmaklıkları silkelemeye çalışan minik eller... Anlamsız boş çığlıklar... Bunlar yıllarca duymaya alıştığım o şen çocuk kahkahalarından, oyuncu cılıtlarından, neşesinden, heyecanından ve coşkusundan çok uzak sesler. Bu sesler, parmaklıklar arasında kapatılmış hür bir kuşun kurtulmak isteyen çığlıkları... O minik

parmaklar balıkçının ağına takılıp kurtulmak için çırpanan minik sardalyalar...

Düşüncelerimin eşlik ettiği adımlarım karşıya geçmeyi başardı sonunda. Her gün adımladığım ve ezberlediğim yolu biraz daha ağır yürümeye karar verdim, yağın yağmura aldırış etmeden. Kendi çocukluğumun anıları, saklandıkları yerden boy gösterirken filmlerdeki flashbackleri andıran bir toz bulutu çocukluğuma savuruverdi beni.

Mahalledeki bütün çocuklar evlerine en yakın okula kayıt olurlardı. Şimdikininki aksine rahat rahat okula gidip gelebilirdi diye. Benim okulum da evimizden iki üç mahalle uzakta koca çınarın hemen dibindeki yolun sonundaydı. Kapısında her daim nar şuruplu muhallebi satan amcanın camekânlı arabasından gülümseyen muhallebilere bakarak gelip geçirdi her çocuk. Ama ne muhallebi değme pastanelerde aradım bulamadım. Plastik beyaz muhallebi tabağının altında bir kâğıt parçasının içine gizlenmiş elli

kuruş. Bulana milli piyango çıkmış itibarı edilirdi. Mübarek adam o muhallebinin üzerine döktüğün kırmızı şurubun sırrını da beraberinde mi götürdün öteki tarafa?

Daha birinci sınıftayken elimde kocaman kırmızı okul çantam, kırmızı potinlerim, beyaz dantel yakalığım, simsiyah önlüğüm, beyaz çoraplarım, kafamdan büyük kurdelelerle örülmüş saçlarım ile okula giden yokuşu koşa koşa tırmanırdım. Kış bastırılmışsa eğer botlarımla yerdeki su birikintilerinin içine zıplayarak ve suları etrafa sıçrata sıçrata; yok eğer baharsa yolun sağındaki boş tarladan öğretmenimize ballı babalar, papatyalar, gelincikler toplayarak koşardım okuluma. Bir mahalle öteden gelen Deniz, benim için uzak bir ülkeden bile uzak zannettiğim bir yoldan gelen en yakın arkadaşım Sevgi, aşağı mahalleden dayımın kızları, yan sokaktan teyzemin kızları bir bir eklenirdi bu neşeli yolculuğa. Bazen gülüşerek eğer küsek somurtup kollarımızı göğsümüzde birleştirerek, barışmak için önlüğün

ceplerine sıkıştırdığımız mandalina ya da erikleri paylaşarak sürer giderdi yolculuğumuz.

Sonra buna benzer ama daha mutlu eve dönüş yolculuklarımız vardı. Eğer o gün şanslı günümse dedem kahvehanenin köşesinde bacalarını çatmış tahta sandalyesinde oturuyordu. Kasketi başında, kaytan bıyıkları, elinde akik taşından tespihi, bizi seviyor mu sevmiyor mu belli olmayan bakışı, gülüşü... Acaba beş kuruş verir mi? Verirse yaşadık! Doğru Bakkal Ali'ye kâğıtlı çikolata almaya... Kâğıtlarını atmak yok tırnağımızla düzleyip evcilik oynarken bebeklere masa örtüsü yapacağız daha.

Eve geldiğimizde hayallerimizin ufuklarıyla sınırları çizilmiş olan sokaklar beklerdi bizi. Uçsuz bucaksız oyun alanlarımız. Kâh bir gemi olur, kâh gökyüzünde uçan bir balon, kâh bir ağacın tepesinde dünyanın gizli hazinelerini keşfe çıkan bir kaşif, kâh camiinin avlusundaki çeşmelerden su doldurup boş arsadaki havuzu doldurmaya çalışan müteahhit... Hayallere pelesenk yok. Sokaklar biz ne istersek oydu. Sokaklar Nazmiye Abla'nın "Aaaa yeter gari! Gidin başka yerde oynayın!!!" bağırtısı olmasa cennetti bizim için. Beş taş, elim sende, körebe, saklambaç, yakan top, ip atlama, bezirgân başı, kaydırak... Sonu gelmez oyunları arkadaşlarımızdan birinin annesinin Vita yağı ve domates salçası sürülmüş ekmekleri tepsiyle getirmesiyle taçlanırdı. Akşam ezanı korkulu rüyamızdı. Çünkü herkes bildiği akşam ezanı demek ev demektir. Annelerimizin birinci seslenişinde kimse duymazdı, duymazdan gelirdi, ikincisi biraz daha gür gelirdi seslenişin

ama üçüncüdeki kızgınlığı herkes çok iyi bilirdi, mahzun vedalaşırdı hayal dünyasıyla.

Sonra eve gelip yorgunluktan bağı çözülen dizlerimizi, terli ayaklarımızı, kirli çoraplarımızı umursamadan koltuğa atardık kendimizi. Annemin sofrayı kuruşu, mis gibi dumanı tüten kara şimşek, yanında soğan, şanslıysak ev yağurdu, bir de lorlu yumurta kırmızı biberli... Sonra babamın müşfik yüzü. Ellere fırından aldığı sıcak taze ekmeklerin kokusu sinmiş. Babam... Sofranın olmazsa olmazı, o oturmadan sofraya oturulmazdı, o başlamadan yemeğe başlanmazdı... Babam... Yemeğin en güzel yerini önümüze ittiren babam. Onda bambaşka bir koku. O varken bana bir şey olmaz kokusu... Babam, güvenin vücut bulmuş hali...

Uzun kış gecelerinde kardeşimle babamın çıktığı tahta divanın altında hazine bulma oyunlarımız. Tahta divan en sevdiğin oyuncakların saklanma alanı, komşu çocukları bulmasın diye. Yağmur yağarken kardeşimle cama koşuşumuz. "Yağmur yağıyor seller akıyor Arap kızı camdan bakıyor!" O sırada aklımızda canlanan büyük teyzemizin evindeki duvarda asılı kocaman halka küpeli, kırmızı dudaklı puantiyeli bandanalı arap kızı panosu... Sobanın üzerinde kokusu bütün evi dolduran elma mandalina kabukları... Tüm ışıklar söndüğünde sobanın deliğinden tavana vuran

ateşin ışıltılı dansı...

Sonra özgürlüğün, sınırsız neşenin mevsimi yaz... Yalınayak kırlara koştuğumuz, çiçekler topladığımız, yemiş ağaçlarına tırmandığımız, asmadan üzümler kopardığımız yaz... Bisikletlerimizi okulun yokuşundan aşağı hızla sürerken kırılan kollarımız... Kırmızı bisikletimiz Pinokyo, o günden sonra evin çatısında çürümeye mahkûm edilmişti. En kiskanılanlar renkli lastik tekerlekli Bianca bisikleti olanlar. Onlar zengin çocukları.

Bir araba komasıyla uyanıyorum tatlı rüyadan. Şairin para sayıp çocukluğunu satın aldığı Affan Dede'ye selam...

Ardı arkası kesilmeyen araba gürültüsü, korna sesleri, şoförlerin birbirlerine sinirli sinirli seslenişleri... Araba kasalarının yoldaki çukurlara girip çıkarken çıkardığı o korkunç sesler, mobiletlerin motorlarından yükselen ağır vızıltı...

Başımı yukarı kaldırdım. Yağmur yeniden çiselemeye dönmüş. Evimin balkonsuz camlarına ilişti gözüm. Minik oğlum, küçücük elleriyle cama yapışmış, bana bakıyor. Gelişime sevindiği çırpınışından belli. İçimde tarifi imkânsız cennet pınarları çağıldıyor. Sarı kıvrık saçları düşmüş, alnını cama yaslıyor, minik ağızından çıkan nefesiyle buğulanıyor cam. Gözlerim doluyor.

Ah benim oğlum... Ah oğlum... Şimdi ne senin oynayabileceğin bir sokak, ne seni sokaktan kovacak bir Nazmiye teyze ne neşeyle gidip geleceğin bir okul yolu ne coşkuyla tırmanacağın bir yemiş ağacı ne okulun önünde bir muhallebici var. Sen zavallı oğlum, bu ışiksiz, sevimsiz, betonlaşan kent binalarından, daracık evlerden seyredeceksin olan biteni. Oyunsuz, komşusuz ve özgürlüğü kısıtlanmış kafeste bir kuş gibi bekleyeceksin camlarda geleni gideni. Camdan arabasında muhallebi satan amca, muhallebileriyle çok uzaklara göçtü. Sokakların müdavimi, salçalı ekmekle beslediğimiz kediler, köpekler bile bir bir terk ettiler bizi.

Ali DİNÇER // Okul Müdürü

HUZUR VE MUTLULUK

İnsana huzur ve mutluluk vaat eden, insanlığın yegâne kurtuluş yolu olan İslâmiyet neyi öneriyor? Dinimizin en iddialı özellikleri nelerdir?

İnsanın fıtrati ve yaşamı, hep huzur ve mutluluk aramaya ayarlıdır. Akıl sağlığı yerinde olan birisi çıkıp mutsuzluk talebinde bulunmaz. İster ferdi yaşamda isterse toplumsal hayatta huzur ve mutluluğunun anahtarı, ilahidir, vahiy kaynaklıdır. İlahi buyruklar insan ve toplumda genel bir standart oluşturur. Onun içindir ki, İlahi buyruklar insanlığın tamamını kucaklar, onları en ulu mutluluk ve huzur ikliminin şemsiyesinin altında toplanmaya çağırır.

Beşeri düşünceler, tarih boyunca asla tek bir standart oluşturamamışlardır. İnsan tabiatının ego, kibir, kontrolsüz ve doyumsuz haz ve tatmin tutkusundan dolayı, felsefe ve ideolojiler tarih boyunca idealde birleşememiş, birinin ak dediğine diğeri hep kara demiştir. Kargaşa, çatışma ve mutsuzluklara zemin hazırlamışlardır. Sağlıklı düşünen herkes için tarih kitapları bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Konumuzu anlatırken ilahilik özelliği korunmuş olan İslâmiyet'in Kutsal Kitabı Kur'an-ı Kerim'i ölçü kabul edilecek, örnek mesajlar aktarılacaktır.

Ancak her şeyden önce, acı bir gerçek ve vahim bir olgunun açıklanması lazımdır. O da cehalet, bilgisizlik, ilgisizliktir. İnanan-inanmayan, dindar-dine mesafeli ve hatta din düşmanları dahi Kur'an konusunda bilgisizdirler. Daha açık söylersek maalesef inananlar da inanmayanlar da tanımadıkları, okumadıkları, araştırmadıkları bir Kitaba ya inandıklarını ya da inanmadıklarını iddia etmektedirler. Bu kanaate konuştukları ve davranışlarından dolayı varılmaktadır.

Toplumumuzdaki, çevremizdeki her fırsatta Müslüman olduklarını vurgulayanların işleri, sözleri, ahlâkları yani yaşamları; Kur'an'ın ilkelerine taban tabana tezat teşkil etmektedir. Yani Allah, ne derse onlar tersini yapmaktadırlar. Adaletsizlik, ana babaya kötü davranma, kul hakkı yeme, yalan söyleme, komşulara kötü muamele, pis yaşamak, bilgisizlik, tembellik, bilime ilgisizlik, hurafelere düşkünlük, kibirlilik, riyakârlık, uyuşturucu kullanımı, kumar, zinaya

düşkünlük, tefecilik, ticari ahlâksızlıklar, cimrilik, hırs ve aç gözlülük... Bunlar bir anda akla geliveren toplumsal hayatımızın arızalı davranışları. İlahi buyruğun tam zıttı olan bu olumsuz davranışları pekâlâ Müslümanlık iddiasındaki insanlar, sıradan bir fiilmiş gibi yapmaktadırlar.

İnanmadığını söyleyen ya da dini konulara mesafeli olanlar da, gaydali cümleler kurarak din karşıtı oldukları dile getirirler. Yersiz şekilde dini değerleri eleştirirler. Oysa din namına söylemleri Kur'an dışı, cahillerin ve hurafelerin kurgularından ileri gidememektedir. Oysa kendilerine iyilik yapıp sadece 600 sayfa olan Kur'an-ı Kerim'i dikkatli bir şekilde okusalar, konuşurken saçmaladıkları birçok şeyi konuşmayacaklardır. Kanaatimce İslâmiyet'e ön yargılı yaklaşımın sebebi dinin kendisi değil, maalesef dini görünümü cahillerdir. Müslüman olarak beyanda bulunan kahir ekseriyet din adına sayısız yanlışlık, hata ve günah içinde yaşamakta ve diğer insanlara kötü örneklik yapmaktadır.

İnsana huzur ve mutluluk vaat eden, insanlığın yegâne kurtuluş yolu olan İslâmiyet neyi öneriyor? Dinimizin en iddialı özellikleri nelerdir? Biz Müslümanlar bu üstün vasıflara ne kadar bağlıyız, Dinimizin ne kadarına sadakatle bağlıyız?

Huzursuzluk ve güvensizlik sadece sömürülen, öldürülen yurtlarda değil, emperyalist ülkelerde de hat safhadadır. Çünkü doyumsuz olan insanlar yedikçe azmakta, azdikça ruhi bunalımlara düşmektedirler.

1) İlk olarak Müslüman'ın yegâne görevi, kendine göre, başkalarına göre, birilerini memnun etmek için yaşaması değil, sadece Yüce Allah'ı hoşnut etmektir. Hayatını ve yaşam felsefesini Allah rızasını kazanmak ülküsü üzerine kurmaktadır. Peki, bu anlayış ne kazandırır insana? Bu düşünceye sahip olan kimseler, diğer insanlara, hayvanlara, bitkilere ve tüm çevreye olabildiğince saygılı yaşarlar. Dolayısıyla ekolojik sisteme olumlu yönde katkısı olacak, doğanın imkânlarını adil olarak paylaşacak, sömürme, ezme, aşırı tüketme kaygıları taşımayacak, evrensel kardeşlik tesis edilecektir.

Günümüz dünyası ideolojilerin şaşırttığı, şımarttığı ve zıvanadan çıkardığı insan ve devletler yüzünden büyük küresel sıkıntılar yaşamaktadır. Küresel ısınma, buzulların erimesi, iklim değişiklikleri, atmosferdeki onarılmaz tahribatlar, ırkçılık ve hunharca sömürü, ayrımcılık ve yayılmacılık, yer altı yer üstü zenginliklerin uluslararası tekellerin elinde tutulması, insanların yarısından fazlasının açlığa ve sefalete terk edilmesi, insanlığı canından bezdirmiştir. Huzursuzluk ve güvensizlik sadece sömürülen, öldürülen yurtlarda

değil, emperyalist ülkelerde de hat safhadadır. Çünkü doyumsuz olan insanlar yedikçe azmakta, azdikça ruhi bunalımlara düşmektedirler. Terör ve anarşi, intiharlar, aile kurumunun çürümeye terk edilmesi, insanların ahlaki çürümüşlüğü bunun bariz delilidir.

2) İslâmiyet akıl ve bilimi önceleyen, dinin metodolojisinde Kur'an ve Sünnetten sonra karar verme yetkisi tanıyan bir dindir. Dolayısıyla İslâmî esaslar akla ve sabit bilimsel gerçekliklere aykırılığı asla içeremez.

Bu iddia sadece slogan içerikli bir söz değil gerçeğin ta kendisidir. "Akıllı olmayanın dini de yoktur" diyen Peygamberimizdir. Kur'an'da defalarca "hiç aklınızı kullanmaz mısınız? Hiç düşünmez misiniz, hiç ibret almaz mısınız?" gibi uyarılar vardır. Ayrıca Kutsal Kitabımızda bilim ve bilimsel düşünceye dair 900 civarında ayet bulunduğu dikkate alınır, dinimizin Müslümanların davranışlarını akıl ve bilim merkezli oluşturmalarını istediği anlaşılır.

Akıl ve bilginin zıddı, akılsızlık ve cehalettir. Hazreti Peygamberin (sav) peygamberlik görevini

İslâmiyet sevgi, saygı, merhamet ve barış dinidir. Kur'an ve Peygamberimizin parlak hayatı dikkatli incelenmesi sonucu görülecek hakikat insan onurunun ne kadar değerli kabul edildiğidir.

cehaletle savaşla geçtiği tarihi bir geçektir. Medine'ye gelince ilk yaptığı işlerin başında 'suffe' okulunun açılması, Bedir esirlerinin her birisinin on Müslüman'a okuma yazma öğretmesi karşılığında serbest bırakılması gibi örnek uygulamalarını bilmeyen yoktur.

3) İslâmiyet sevgi, saygı, merhamet ve barış dinidir. Kur'an ve Peygamberimizin parlak hayatı dikkatli incelenmesi sonucu görülecek hakikat insan onurunun ne kadar değerli kabul edildiğidir. Evrensel düşüncenin değer verdiği bu düşünceler İslâmiyet'te derinlemesine ele alınmış, toplumsal hayatta en başköşeye oturtulmuştur.

Bireyin kendine, anne babasına, ailesine, çocuklarına, komşularına, insanlığa, tabii çevresine karşı davranışları, sevgi, saygı, merhamet ve barış ilkeleriyle düzenlemiş, tabir yerindeyse hayatı bu esaslar üzerine inşa edilmiştir.

4) İslâmiyet ahlâk ve adalet dinidir.

Dinimizin en değerli kaynağı olan Kur'an-ı Kerim okunduğunda görülür ki, insan ve toplum huzur ve mutluluğunun mihenk taşı adalet ve ahlâk ilkeleridir.

Ahlâk ve adaletin zıddı ahlâksızlık ve zulümdür. Bütün ayetlerde ahlâki olmayan davranışlar eleştirilmiştir. Allah'ın lanetinin zalimler üzerinde olduğu şiddetle vurgulanmış, insanların hayatlarını ve yaşam felsefelerini ahlâkî erdemlerle donatması ve her anlarında adalet düşüncesinden asla şaşmamaları tavsiye edilmiştir.

5) İslâmiyet kardeşlik dinidir. Dinimize göre insanlar bir tarağın dişleri gibi eşit sayılmış, her türlü ayrımcılık ve ırkçılık cehennemlik bir suç olarak belirtilmiştir. İnsanlık cinsiyet, etnik durumu, rengi, toplumsal statüsü yönünden asla bir değerlendirmeye tutulmamış, ahlâk ve takva ölçüsü getirilmiştir.

Allah'ın nefret ettiği şeyler kötülük ırkçılık, ayrımcılıktır. Bunu Kur'an'da açık seçik görmekle birlikte Hazreti Peygamber'in güzel hayatındaki sayısız örneklikte anlamaktayız. Allah, insanlığı bir atadan, bir erkekle bir kadından yani Âdem ile Havva'dan yaratmıştır. Birbirlerini kolayca tanışınlar diye kabile ve sülalelere taksim etmiştir. Allah'ın bu temel yaratış tasarrufu, insanlar tarafından bir övünme, üstünlük taslama sebebi olamaz. Çünkü ırkını, rengini, milletini kişi kendisi seçmez. Bundan dolayı da Allah bu tür yanlış algı sahiplerini kınamakta ve cehennem ile uyarmaktadır.

Sonuç olarak ortaya çıkan hakikat, insanlığın huzur ve mutluluğu tam anlamıyla İslâmiyet'tedir. İnsanlığın evrensel hakikate gönlünü açması, Kur'an ve İslâmî kültür birikimini incelemesi ve onun huzur veren gölgesine sığınması en samimi dilek ve duamızdır.

Salgın	Zaman Dilimi	Tip	Tahmini Ölüm Sayısı
Antonine Salgını	165-180	Çiçek veya Kızamık	5 milyon
Justinian Vebası (1. Veba Salgını)	541-542	Yersinia pestis bakterisi	30-50 milyon
Japonya Çiçek Salgını	735-737	Variola major virüsü	1 milyon
Kara Veba (2. Veba Salgını)	1347-1351	Yersinia pestis bakterisi	200 milyon
Yeni Dünya Çiçek Salgını	1520 ve sonrası	Variola major virus	56 milyon
İtalya Vebası	1629-1631	Yersinia pestis bakterisi	1 milyon
Londra Büyük Vebası	1665	Yersinia pestis bakterisi	100 bin
Kolera Pandemileri (1-6)	1817-1923	V. cholerae bakterisi	1 milyondan fazla
3. Veba Salgını	1885	Yersinia pestis bakterisi	12 milyon
Sarı Humma Salgını	1800'lerin Sonu	Virüs	100-150 bin
Rus Gribi	1889-1890	H2N2 virüs	1 milyon
İspanyol Gribi	1918-1919	H1N1 virüs	40-50 milyon
Asya Gribi	1957-1958	H2N2 virüs	1,1 milyon
Hong Kong Gribi	1968-1970	H3N2 virüs	1 milyon
HIV/AIDS	1981- günümüz	Virüs	25-35 milyon
SARS	2002-2003	Koronavirüs	770
Domuz Gribi	2009-2010	H1N1 virüs	200 bin
Ebola	2014-2016	Ebolavirüs	11 bin
MERS	2015 - günümüz	Koronavirüs	850
COVID-19	2019 - günümüz	Koronavirüs	11.554 (21.03.2020 itibarıyla)

Ülker ARSLAN // Tarih Öğretmeni

TARİHTE PANDEMİ

İspanyol Gribi, asker hareketliliği nedeniyle dünya çapında 50 milyona yakın can aldı.

20. yüzyılda baş döndürücü hızla gelişen ulaşım teknolojisi insan türünü dünyanın her bölgesine erişebilir kıldı. Fakat bu fiziksel mobilitenin insan neslinin geleceğine yönelik tehlikelere de kapı araladığı son COVID-19 pandemisiyle kendisini apaçık gösterdi. COVID-19 virüsünün hızlı yayılma kapasitesi, devlet gücü ve teknoloji açısından tarihteki koca imparatorlukları geride bırakan ulus devletleri önlem alamadan yakaladı. Ulaşım altyapısının gelişmesi pandemilerin grafiklerde dik yokuşlarla yükselmesine neden olsa da ticaret kervanı ve gemilerinin modern uçakların yerini aldığı ama hastalık etkeninin bir gizemden ibaret olduğu zamanlarda bulaşıcı hastalıkların sonuçları oldukça dramatik olabiliyordu. 1347 – 1351 yıllarından yaklaşık 200 milyon can alarak Avrupa'da çok ciddi sosyal, ekonomik ve siyasi sonuçlar yaratan Kara Veba Salgını bunun en net örneklerinden.

19. yüzyılda tıp alanında önemli gelişmelerin kaydedilmesiyle veba, çiçek, kolera gibi salgınları önleyici yöntemler gelişti. Fakat 1800'lerin sonlarından itibaren bulaşıcılığıyla pandemiye yol açan etkenler grip virüsü varyantları ve koron virüsler oldu. Rus gribi olarak da adlandırılan 1889-1890 pandemisinde hastalık ilk kez 1889 Aralık ayında St. Petersburg kentinde kaydedildi. Ocak 1890'da ise ABD'de bu hastalıktan ölümler tepe noktasına ulaşmıştı. Bu salgından sonra bir dünya savaşının içinde yayılan İspanyol Gribi, asker hareketliliği nedeniyle dünya çapında 50 milyona yakın can aldı. Eski salgınların neden oldukları ölüm sayılarına yaklaşmasalar da son 20 yılda Domuz Gribi, MERS ve SARS dünya çapında salgınlar olarak öne çıktılar. COVID-19'un bu ölümcüllük ve yayılma hızıyla devam ettiği takdirde son yıllarda karşılaşılan salgınların hepsini etki açısından geçmesi çok muhtemel gözüküyor.

Beyza GONCA

SAAT DEYİP GEÇMEYELİM

Hayat, geceyi gündüze gündüzü geceye devreden ilahi bir emirin tik takları gibi. Bizi yönlendiren, planlarımızı uygulamamızı sağlayan... Bir saat ki her daim yelkovan gibi hareket edip âlem olan akrebin peşinden koştuğumuz...

Ahmet Hamdi Tanpınar'a göre zaman bir akış. Bu akışa kapılıp gitmek mecburi. Kendimizi teslim ediyoruz. Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nde bu sürenin içinde bir ada gibi donmuş kalmış veya onun dışına çıkmak için delice çırpınan insanları ve çevreleri canlandırmaya çalışıyor. Kurmacanın bu büyülü dünyasını kullanan Tanpınar bize, bir enstitü üzerinden dünyayı ve insanı anlatıyor. Derinliği ve felsefesi olan bir kitap.

Romanda, Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nün kuruluş ve işleyişinde büyük rol oynamış olan Hayri İrdal'ın anıları anlatılır. Enstitü'nün kurucusu Halit Ayar'ın sayesinde büyük bir

servet sahibi olur. Çocukluk yıllarının ise aslında hiç de böyle geçmediğini anlatır.

"Saat Allah'ı bulmanın en sağlam çaresi idi" diye bir cümle geçer romanda. Ve aslında ibret alabileceğimiz yüzlerce cümle. Ahmet Üstadımız saatlere değer vermesi aslında bize gizli bir vasiyette bulunmak istiyordu. Kendi tahminimle o da hayatınızda sevdiğiniz değeri verin, verin ki bu akrep ve yelkovan sonsuza dek hareket etmeyecek ve her an durabilir. Emin olun, yüce Allah'ın bize bahsettiklerine ona layık olmaya çalışın, der. Aslında sevgiyi yeşertir içimize. Yazar Ahmet Hamdi Tanpınar hayvanları, en başta kedileri çok sevdi. Yani demek istediğim vasfını unutmuş, sizi üzen insanlar olduğu gibi sizin seveceğiniz canlı her daim olacaktır. Mutluluğun her daim yelkovanın tik tik sesleriyle kalbinize yerleşmesi dileğiyle...

GENÇ YAZARLAR SÖYLEŞİ

Öykü

Okulumuz Genç Yazarlar Kulübü başkanı Tuana Türk öykü yazarı Mustafa SOYUERLE yaratıcı yazı üzerine bir söyleşi gerçekleştirdi.

Bize kendiniz hakkında bilgi verebilir misiniz? Mustafa Soyuer kimdir, edebiyata ve yazmaya olan tutkusunu ne zaman keşfetmiştir?

1980' de Tokat'ta doğdum. 2002'de Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesinden mezun oldum ve aynı yıl Zile Anadolu Öğretmen Lisesine Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak atandım. Halen, Zile Fen Lisesinde, bu görevimi devam ettirmekteyim.

İş hayatı dışında, biri on yedi diğeri on üç yaşında iki ergenin babasıyım. Yani aile babası olarak birtakım sorumluluklarım var. Her şeyin bir

alışkanlıktan ibaret olduğu küçük bir ilçede sessiz ve içe dönük bir hayatım var. Bütün zamanımı işim, ailem, kitaplarım ve yazılarım kaplıyor, diyebilirim.

Edebiyat tutkusu lise yıllarımda gelişti. Her Türk vatandaşı gibi ben de o dönemde acemi, çocuksu şiirler yazdım. Ama asıl tutkum okumak oldu. Yatılı bir öğrenciydim ve okulumuz oldukça zengin bir kütüphaneye sahipti. Ve ben bu imkanı sonuna kadar değerlendirdim.

Yaratıcı yazarlık nedir? Siz bu kavramın kullanılmasını doğru buluyor musunuz? Sizce yazarlık gerçekten bir yaratma işi midir?

Genel manada sanat bir yaratma işidir. Yaratıcılık kavramını, Yaratıcı'dan rol çalmak gibi değerlendiren insanlar oluyor. Bu çok yanlış bir tutum. Bu meseleyi siz İmam Hatipli

SÖYLEŞİ

ellerin
elimde
değdiği
zaman

Mustafa Soyuer

gençlerin rahatça algılayabileceği bir biçimde izah etmeye çalışayım:

Kur'an'da Cenab-ı Hakkın yaratıcı manasına gelen iki ismi mevcuttur: Bedii ve Hâlık. Bu iki isim arasında küçük bir nüans vardır. Bunlardan ilki yoktan var etme, örneksiz yaratma anlamına gelir ki bu insanın kudretini aşan bir şeydir. Mesela Kur'an'da kâinatın yaratılışı ifade edilirken bu fiil kullanılır. İkincisi Yani Hâlık ismi ise var olan malzemeyi başka bir şeye dönüştürme anlamına gelir. Mesela insanın yaratılışı izah edilirken bu fiil kullanılır. Çünkü insanın bir hammaddeden (toprak) yaratılmıştır. Sanatsal yaratımın özü de ikincisiyle ilgilidir. Bir malzemeyi estetik açıdan işleyip başka bir şeye dönüştürme. Mesela sesi müziğe, rengi resme, taşı heykele dönüştürmek gibi.

Edebiyatın kullandığı ana malzeme dildir. Bir kelimeyi günlük konuşma dilindeki anlamının dışına çıkarmak ona mantıklı ve yepyeni bir anlam yüklemek edebiyat sanatının özüdür diyebiliriz. Örneğin;

"Birgün akşam olur biz de gideriz / Kalır dudaklarda şarkımız bizim" dizelerinde akşam ve şarkı kelimelerinin kendi anlamlarından nasıl sıyrıldığına ve şiirde yeni kazandıkları anlamlara bakalım.

Sözlük anlamı olarak "günün bir bölümü" olarak tanımlayabileceğimiz akşam, şiirde ölüm vakti anlamı kazanmıştır. Müzik eseri olarak tanımlayabileceğimiz şarkı, şiirde bir insanın fikirleri, savunduğu değerler, davası anlamı kazanarak sözlük anlamından sıyrılmıştır. Hiçbir sözlükte bahsettiğimiz kelimeler bu mısralardaki anlamlarıyla yer almaz. İşte burada şairin yaratıcı kudretiyle kelimelere yepyeni anlamlar kazandırmış, dili çoğaltmıştır.

Günümüzde özellikle revaçta olan yaratıcı yazma atölyeleri, bir insanı yazar yapmaya yeterli midir? Yaratıcı yazma kurslarını gerekli ve faydalı buluyormusunuz?

Somerset Maugham diyor ki: "İyi bir kitap yazmanın üç kuralı vardır. Ne yazık ki kimse bu kuralların neler olduğunu bilmiyor." Sizin de belirttiğiniz üzere günümüzde yazı atölyeleri ve yaratıcı yazma üzerine yazılmış kitaplar oldukça revaçta. Bu noktada, yazmak eylemi öğretilbilir bir şey midir, bunun tartışılması gerekir. Bu soruya cevabım: Kısmen evet. Birtakım yazma teknikleri, tür bilgileri, ilgili türde yazılmış önemli eserler, imla ve noktalama bilgileri vs. elbette öğretilbilir. Bunun yanı sıra bu kurslara devam eden insanlar; nitelikli eserlerle tanışma, bunları irdeleme, inceleme gibi birtakım yetkinlikler de kazanabilirler. Atölyeler, yazma konusunda kursiyerlerine cesaret kazandırabilirler ya da kursiyerlerden gerçek manada yazma kabiliyetine sahip olanları tespit edilebilirler. Atölyelerin öğrencilerine katacağı bunlardan ibarettir. Bunu yaratıcı yazarlık kursu veren birçok kişi de takdir edecektir ki birtakım teknikleri bilmekle yazar olunmaz. Birtakım bilgileri öğrendikten sonra yolun en çileli kısmını, yani yaratıcılık kısmını yazar adayı tek başına yürüme zorundadır.

Ne olursa olsun yazma atölyelerinin faydasını küçümsememek lazım, diye düşünüyorum.

Mesela Sylvia Plath gibi önemli bir şair bu tarz bir kurstan sonra yazmaya başlamıştır.

12. İyi bir öykü okuru metinde nelere dikkat etmelidir? Yani iyi bir öykü okuru olmak için ne yapmak gerekir?

Romanyalı yazar İstvan Örkeny "Bir Dakikalık Öyküler" adlı kitabının arka kapağında okuyucusuna bir okuma biçimi öneriyor. Diyor ki: "Önerilen okuma biçimi: önce başlık, sonra öykü. Anlaşılmayan öykü tekrar okunacak, yine anlaşılıyorsa sorun okurda değil öyküdedir. Okur aptal olamaz, olsa olsa öykü kötüdür." Gerçekten cesurca bir duruş. Bir öykü okuru olarak ben de daha ilk paragrafında atmosferine giremediğim öyküye ilk sayfası bitene kadar sabır gösteriyorum. Hâlâ öykünün atmosferine giremediysem orada bırakıyorum. Dil duyarlığına çok önem veriyorum. Bir yazarın öncelikle Türkçemizin inceliklerini ve kurallarını çok iyi bilmesi gerekiyor. Yapılmayacak bir dil yanlışlığı gördüğümde o kitabı hemen kapatıyorum. Bunun dışında dil işçiliğine, imgeye, metafora ayrıca önem veriyorum. Bu tarz hususlara dikkat edilerek yazılmış öyküler okumak beni mutlu ediyor. Açıkçası kötü metinler okuyacak kadar zamanımız yok. Hayat kısa. Kuşlar uçuyor. Okuma eyleminde seçici davranmak gerçekten çok önemli.

Çak Bir Pati

Kulüp öğrencilerimiz aldıkları mamaları park ve bahçelerdeki beslenme odalarına bırakarak hem can dostlarımızı aç bırakmıyor hem de...

Yasemin AYDOĞDU // Coğrafya Öğretmeni

Ebru TATAR TOPÇU// Coğrafya Öğretmeni

Merhaba

Biz Şehit Mustafa Yaman Anadolu İmam Hatip Lisesi Sokak Hayvanlarını Koruma Kulübü olarak iki yıldır kulüp öğretmenleri ve öğrencileri ile sokakta yaz mevsiminde sıcaktan, kış mevsiminde soğuktan zor durumda kalan can dostlarımızı korumak için çaba sarf ediyoruz. Kulüp öğrencilerimiz aldıkları mamaları park ve bahçelerdeki beslenme odalarına bırakarak hem can dostlarımızı aç bırakmıyor hem de çevrede sokak hayvanları hakkında insanların daha özverili olmasını sağlıyor. Okul olarak yağmurlu ve soğuk bir günde okulumuza sığınan çok ıslanmış ve üşümüş olan bir köpeği sahiplendik. Yedi Uyuyanların köpeğinden esinlenerek ismini Kıtırmir koyduk. Kulüp öğrencilerimizin yanı sıra diğer öğrencilerimiz de Kıtırmir'i kısa sürede sahiplendi ve her gün görevli öğrenciler okul yemekhanesinden aldıkları yemekleri Kıtırmir'e seve seve verdiler.

Bizler Sokak Hayvanlarını Koruma Kulübü olarak sene içerisinde muhakkak iki kere hayvan barınaklarını ziyaret edip onlara mama desteği sağlıyoruz. Yaptığımız bütün etkinliklerimizi daha da arttırıp sosyal bilinci de arttırarak yolumuza devam edeceğiz."Çak bir pati"yi kulübümüze slogan olarak seçtik. Unutmayalım ki sokakta yaşayan dostlarımızın bizlere ihtiyacı var. Lütfen onlardan bir kap su ve mamayı esirgemeyin; çünkü bizler olmazsak onlar çok yalnız ve çaresizler.

Farkındalık yaratmak için ilk kez 4 Ekim 1931 yılında Floransa'da kabul edilen Sokak Hayvanlarını Koruma Günü her yıl düzenli olarak 4Ekim'de kutlanmaktadır.

Genç Ahiler PROJESİ

İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün İmam Hatipliler Gençlik ve Spor Kulübü Derneği ile İzmir Kâtip Çelebi Üniversitesi ortaklığında gerçekleştirdiği Genç Ahiler Projesi, İzmir Kalkınma Ajansı ve Esnaf ve Sanatkarlar Odasından mentor desteği ile gerçekleştirilmektedir.

bilgiyi fikre, fikri üretime ve en önemlisi kazancı iyiliğe dönüştüren bir projedir.

Liseli gençlerin girişimcilik ve sosyal sorumluluk becerilerini arttırmak amacıyla tasarlanan proje kapsamında, gönüllü lise öğrencileri bir araya gelerek faaliyet yürütmek istedikleri alanda işletme kuracak. Öğrenciler, söz konusu işletmelerden elde edilen kârın önemli bir kısmını, tespit ettikleri bir sosyal sorunun çözümüne destek olmak için kullanacaklardır.

Bu proje kapsamında okulumuz öğrencileri tarafından "OTİZTO" ve "EBRUZAR" isimli iki şirket kurulmuştur.

Eğitim 2023 Vizyonu doğrultusunda "Girişimci Vizyon Hedef İnovasyon" sloganıyla yola çıkılan projede, ortaöğretim öğrencilerine girişimcilik becerisi kazandırılması hedeflenmektedir.

Ahilik, bizi biz yapan değerler ile karılmış olan harcin üstüne, bilgi ve sanat inşa edilmiş bir teşkilattır. İş ahlakını ve erdemini gençlere kazandıracak ahilik öğretisinin, bu anlamlı proje ile hayata geçirilmesi hedeflenmektedir. Bu çalışmayla gençlerimiz, yalnızca maddi kazanımlar üzerine bina edilen girişimciliğin, insani amaçlara hitap etmediğini öğrenecek ve elde ettikleri kazancı, toplum faydası için kullanma erdemini kazanacaklardır. 21. yüzyılda çocuklarımızın girişimcilik ruhunu beslemek ve onları bu konuda teşvik etmek, tercih değil bir zarurettir. Genç Ahiler Projesi,

Otizto

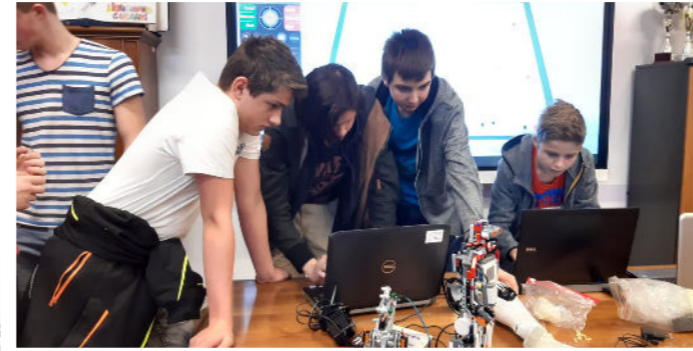
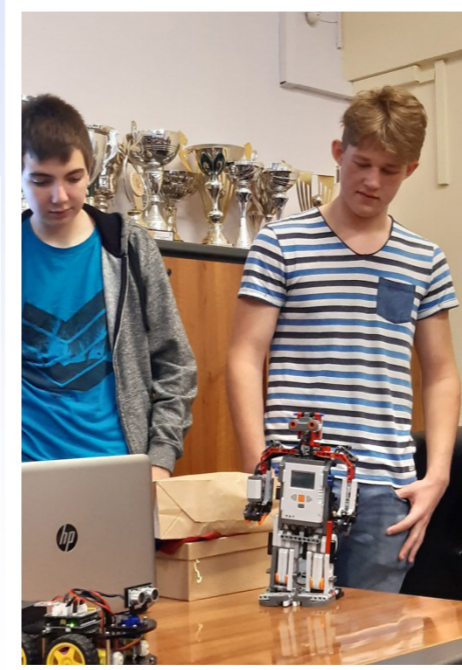
"Bir farkla farkındayız" sloganıyla yola çıkıp sıfır atık kapsamında poşet kullanımını aza indirmeyi amaçlayarak, ham bezden torba satışı yapacaktır. Sosyal sorumluluk kapsamında, elde ettiği geliriyle özel eğitim uygulama okulunda uygun materyalli bir sınıf açacaktır.

Ebruzar

Toplumsal değerlerin en önemli taşıyıcılarından olan sanatsal faaliyetlerin genç nesillere aktarılmasını amaçlayan Ebruzar şirketi ise, ebru desenli kıyafetler tasarlayarak satışını yapmayı ve gelirleriyle dezavantajlı kadın bireylere ebru sanatını öğretmeyi hedeflemiştir. Ebruzar şirketi, sosyal farkındalık oluşturarak kadınların girişimciliğini desteklemekte ve 'Ebrumun Boyası Ekmeğimin Parası' sloganıyla çalışmalarını gerçekleştirmektedir.

Okulumuzun AB PROJELERİ

Okulumuzun ortak olduğu Romanya Koordinatörlüğündeki Motivating the learning engine to increase student's school, professional and social success and reduce absenteeism projemizin ilk toplantısı Romanya'nın Pitești kentinde gerçekleştirildi. 01 Eylül 2019 başlayan projemiz 31 Ağustos 2021 tarihinde Türkiye'deki finale sona erecek. 18 Ekim 2019 ve 21 Ekim 2019 tarihleri arasında gerçekleşen toplantıda iki yıl boyunca yapılacak etkinlikler, ülkeler arası hareketlilik ve eğitim çalışmaları planlanırken ülkeler ve okullar kendi eğitim sistemlerinin ve okullarının tanıtım sunumlarını da gerçekleştirdiler. Proje kapsamında İspanya'dan IES JAUME I- Borriana / Hırvatistan'dan Graditeljsko Geodetska Skola Osijek-Osijek / Romanya'dan SCOALA GIMNAZIALA PROF.UNIV. DR.ION STOIA okulları ile okulumuz Şehit Mustafa Yaman Anadolu İmam Hatip Lisesi birlikte çalışacak öğrenci hareketlilikleri gerçekleştirecek. Projenin ilk ayağı Mart ayında İspanya'ya gerçekleşecek hareketlilikle başlayacak.

AB Erasmus+ KA229 Projemiz Humanoid Robots For a Future World'un ilk öğrenci hareketliliği İtalya'nın Napoli şehrine gerçekleştirildi. Yaklaşık 100 öğrenci ve 6 ülkenin katılımıyla gerçekleşen projemiz kapsamında proje ortağı olan okullar robotik çalışmaları konusundaki ilk sunumlarını yaparak İtalya'daki Liceo Statale Carlo Urbani San Giorgio a Cremano (NA) okulunda çalışmalara katılan öğrencilerimiz proje koordinatörümüz İngilizce Öğretmenimiz Rabia Demirel, Robotik Kodlama Kulübü Danışman Öğretmenleri Kerim Altuntaş ve Mevlüt Kaan Atıcı ile birlikte akademik çalışmalarını sürdürürken bir yandan da Napoli'yi tarihi ve kültürel açıdan da tanıma fırsatı buluyorlar. Öğrencilerimiz İtalyan öğrencilerle ve proje ortağı olan Avusturya, Fransa, İspanya ve Portekiz ülkelerinden gelen öğrenciler ile tanışarak robotik ve kodlama konusunda onların okullarında yapılan çalışmalarını da öğrenme fırsatı yakalıyorlar.

